

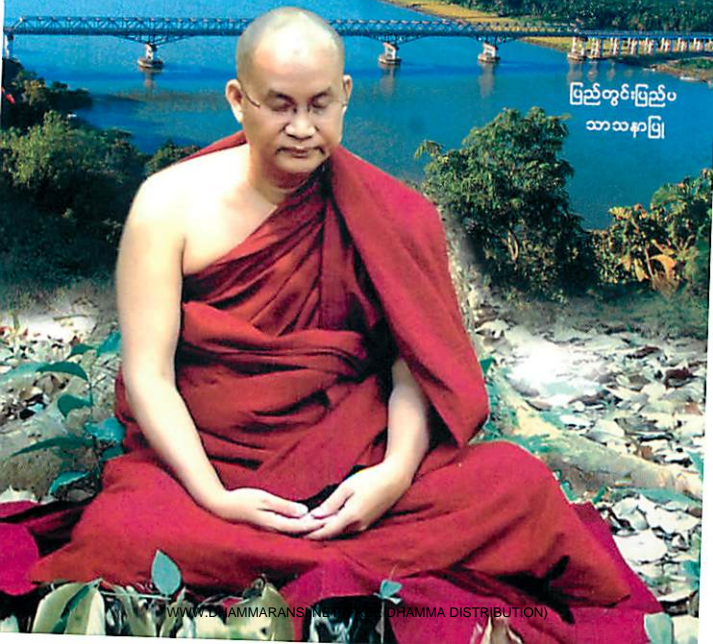
သပိုင်းရေး မှန်ပါစေ

ရတနာတင်အောင် တောရမ္မရိပ်သာများ၏ ဦးစီးပဏာန နာယက

မြောက်ဦးဆရာတော်
ဝနဝါသီဘဂ္ဂင်ဝါယာမိန္ဒ

ကမ္မဋ္ဌာနာစရိယ မေတ္တာထိက

ပြည်တွင်းပြည်ဝ
သာယာစာပြု

ငါနှင့်ဂွယ်တူ ငယ်ကြသူနှင့် ကြီးမှုစားစား ပုဂ္ဂိုလ်များကား

အာဏာထန်ပြင်း ရှင်သေမင်း၏ ဖြတ်ညှဉ်းနှိပ်စက်၊

ပြစ်ဒဏ်ချက်ကြောင့် ဆက်ဆက်မှန်စွာ သေရရှာပြီ

ပမာတို့လဲ သေရမြဲပင် ၊ မသေခင်က ကြိုတင်စုဆောင်း

ကုသိုလ်ပေါင်းသာ အားကိုးရာသည်

ဒါမှအေးကြောင်းအစစ်ပါတကား။

ဤကုသိုလ်သည် မဂ်ဗိုလ်နိဗ္ဗာန်၏

အထောက်အပံ့ဖြစ်ရပါလိမ့်။

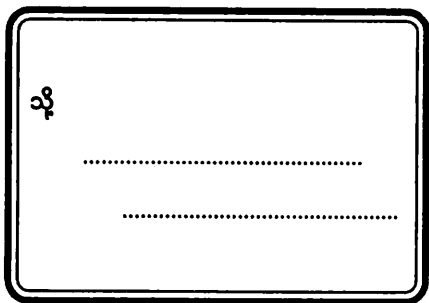

ဓမ္မဒါနကုသိုလ်ရှင်

ကိုကျော်ဇေလှ + မပွင့်ဖြူဆန်း

dhammalink@gmail.com

အမှတ်တရ ဓမ္မဒါနလက်ဆောင်

၂

.....

.....

ကိုယ့်သမိုင်းကို ကိုယ်ရေးနေတာပါ

ဤအရှင်ကို အချို့သံဃာများနှင့် ဒါယကာ/ဒါယိကာမတို့က လျှောက်ကြတယ်။ အရှင်ဘုရား အလွန်ရခဲတဲ့ ရိပ်သာကြီး၊ ကျောင်းတိုက်ကြီးတွေ ပစ္စည်းလာဘ်လာဘတွေ ပြည်စုံပြီး ဘာဖြစ်လို့ ဒီပစ္စည်း လာဘ်လာဘ၊ ဒါယကာ/ဒါယိကာမတွေကို စွန့်ခွာပြီး ဘာဖြစ်လို့ တောထွက်လာပါသလဲတဲ့။

အရှင်ကပြောတယ်။ ကိုယ့်သမိုင်းကို ကိုယ်ရေးဖို့ ထွက်လာတာပါ။ ရေးခဲ့ပြီးတဲ့ သမိုင်းတွေကလဲ အကောင်းတွေများပြီး အခုရေးနေတဲ့ သမိုင်းစာသားတွေကတော့ ကောင်းတာက အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ရေးနေပါတယ်ဟု ဖြေပေးလိုက်တယ်။ အရှင်ရဲ့ဘဝမှာ ဒါနကံကလည်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံဖြစ်လာခဲ့သလို သီလကံကလည်း အမဲစက်မထင်၊ ဘာဝနာကလည်း အထက်တန်း ဆိုတော့ဗျာ ထိပ်ဆုံးက ကျွန်တော်ပေါ့။ ထိုဘုရားရှင်ဟာ သူ့သမိုင်းကြောင်းတစ်လျှောက်ကြည့်လိုက်၊ အလောင်းတော်ဘဝတုံးကစပြီး ပရိနိဗ္ဗာန်စံတဲ့နေ့အထိ သမိုင်းရေးကောင်းလိုက်တာ လူသာဓု၊ နတ်သာဓုခေါ်ခဲ့တယ်။ အတုမရှိပုဂ္ဂိုလ်ထူး ဖြစ်ခဲ့တယ်။ မြတ်ဗုဒ္ဓဟာ ကိုယ့်သမိုင်းကိုရေးခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပါ။ အရှင်ကလဲ ဘုရားသားတော်ပီပီ ကျောင်းရိပ်သာဆိုတာ ခေတ္တတည်းခိုပြီး နှလုံးသားထဲမှာ အကောင်းဆုံး သမိုင်းကိုရေးဖို့ ခဏ တည်းခိုခန်း တစ်ခုလို့သာ သတ်မှတ်ခဲ့ပါတယ်။ တချို့

လာမေးတယ်၊ ‘ဆရာတော်ဘုရား အခုလို ဓမ္မစွမ်းအားတွေ ပြည့်ပြီး နှလုံးသားထဲမှာ ထည့်နေတော့ အရှင်ဘုရားမှာ ဆင်းရဲမှု လုံးဝ မရှိဘူးပေါ့နော်’ လို့ မေးတော့ အရှင်က ‘လူတွေအနီးအနား မှာ နေရတာ အဆင်းရဲဆုံးပါ’ ဟု ဖြေလိုက်တယ်။

‘လသာတုန်းမှာ ဝိုင်းငင်ပါ’

ဓမ္မမိတ်ဆွေရေ . . . ဘဝဆိုတာ တသမတ်တည်း မမှတ် သင့်ဘူးနော်၊ တောက်လျှောက် နိမ့်တစ်ခါ မြင့်တစ်လှည့်ပေါ့။ စေတနာ သဒ္ဓါတရား အားကောင်းတဲ့အခါ အမြတ်ဆုံးကုသိုလ် တွေကို အားထုတ်ထားသင့်တယ်။ သဒ္ဓါစေတနာမပေါ်၊ ကျန်းမာ ရေး အဆင်မပြေတော့မှ ငါတစ်ချိန်က ထူးမြတ်တဲ့ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာတွေကို အားပါးတရ အားမထုတ်မိတာ မှားလေစွလို့ နောင်တမဖြစ်ခင် အချိန်ကကောင်း၊ ဘဝကကောင်း၊ ကာလက ကောင်းနေတဲ့ သာသနာလမင်းကြီး သာနေချိန်မှာ အမြတ်ဆုံး ကောင်းမှုတွေကို နှလုံးသားရင်ခွင်မှာ ထည့်ထားဖို့ အချိန် ရောက်နေပါပြီ။ မိမိကိုယ်ကို ကုသိုလ်စွမ်းအားတွေနဲ့ ဖြန့်ထားဖို့ ဒါမှ ‘သေခါနီးမှာ သေမင်းလာသော် စွမ်းအားပြည့်ဝ နှလုံးလှ၍ သေမင်းတမာန် စိန်ခေါ်သံ’ ဆိုတာလို သေမင်းကို စိန်ခေါ်ရဲတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ . . .

‘လသာတုန်းမှာ ဝိုင်းငင်ထားလို့ပါ’

‘အလာကောင်းသလို အပြန်လည်း ချမ်းမြေ့ပါစေ’

ငါဟာ ဒီလို သုဂတိဘဝလူဖြစ်လာခဲ့ပြီး ဘုရားသာသနာမှာ အရိယာသူတော်စင်တွေ ရှိနေတယ်။ အဆုံးမ တရားတွေကို နားထောင်ခွင့် ဖတ်ရှုခွင့် ရနေတယ်။ ပြုလုပ်ဖွယ်ရာ ဒါနတွေ၊ သီလတွေ၊ သမထတွေ၊ ဝိပဿနာတွေ အများကြီး ဓမ္မရတနာ တွေနဲ့ တွေ့ခွင့်ရတာ ကိုယ့်ဘဝလေးကို ပြန်ကြည့်စမ်းပါ ပျော်စရာ ကောင်းတယ်နော်။ နောက်ထပ် ဒီအချိန်ကစပြီး ပေးကမ်းမှု ဒါန၊ စောင့်ရှောက်မှု သီလ၊ ပွားများမှု ဘာဝနာ ကုသိုလ်စိတ်တွေကို ထပ်ဆင့် ထပ်ဆင့် နှလုံးသားစာရွက်မှာ ရေးနေမယ်ဆိုရင် . . . မိတ်ဆွေ သင်ဟာ အလာကောင်းသလို အပြန်လည်း ချမ်းမြေ့တော့မှာပါ။

‘ကောင်းမှုမြတ်နိုး ကောင်းအောင်ကျိုး၍

ကောင်းကျိုး ကိုယ်၌ တည်ပါစေ’

‘ရေ - ငါး ပမာ’

ရေရှိတော့ ငါးတွေ ပျော်နေလိုက်ကြတာ။ ခုန်ပေါက် မြူးထူးနေကြတယ်။ ရေခမ်းမှာ သူတို့မသိ ရေတွေခမ်းတော့ သိမ်း၊ စွန် ငှက်တွေရဲ့ အစာ ဖြစ်သွားရသလိုဘဲ။

ကံဆိုတာ ရေနဲ့တူတယ်။ ငါးဆိုတာက သတိမရှိတဲ့ ပုထုဇဉ် နဲ့တူတယ်။ ကံတည်းဟူသော ရေဟာ တစ်နေ့တစ်နေ့ ခမ်း ခြောက်လာတာကို မမြင်ဘဲ ပျော်နေတဲ့ ပုထုဇဉ် ငါးမိုက်တွေ ဒီနေ့ပျော် မနက်ဖြန် ကံရေခမ်းလို့ သေတော့မယ်။ ကောင်းမှု မရှိသေး မပြည့်ဝသေးရင် အို၊ နာ၊ သေ ထပ်ပြီး သုံးဆယ့် တစ်ဘုံ ဒုက္ခပင်လယ်ဝေရတော့မယ်။ ဒါကြောင့် ကံမဦးခင် ဉာဏ်လမ်းကို ရောက်ပါစေ။

‘ကံလမ်းမှ ဉာဏ်လမ်းကို ရောက်ပါစေ’
ကံသစ် ဉာဏ်သစ် ကုသိုလ်သစ်တွေ
မွေးဖွားနိုင်ပါစေ။

‘သေဖို့သာ ပြင်ပေတော့’

အထက်ပါ ခေါင်းစီးလေးကို ထပ်ဆင့်ထပ်ဆင့် ကြည့်ပါ။ တစ်ဘဝ တစ်နပ်စာအတွက် မကြည့်ပါနဲ့၊ သမိုင်းရေးမှားလိမ့်မယ်။ အနာဂတ်ဘဝတွေ အများကြီးနော်၊ ရဟန္တာမဖြစ်သေးရင် ခန္ဓာတွေ အမျိုးစုံရအုံးမယ်။ ဒီတော့ ယခုချိန်ကစပြီး အသေကောင်း ဖြစ်စေဖို့ အနေကောင်းရပါမယ်။ စေတနာကောင်းမှ ကံကောင်းတယ်နော်။ စေတနာဆိုးရင် ကံဆိုးတယ်။ စေတနာနည်းရင် ကံမွဲတယ်။ အတိတ်က စိတ်ကောင်းစေတနာကောင်းခဲ့လို့ ယခုဘဝဟာ မိကောင်းဖခင်သားသမီးဖြစ်ရ ဘုရားသာသနာမှာ ဆုံကြရတာပါ။ ဒီလိုအချိန်ကောင်း၊ ဘဝကောင်း၊ ကာလကောင်းမှာ အကောင်းဆုံး ကျင့်စဉ်တွေကို ကျင့်ပြီး ကိုယ့်ရဲ့ဘဝသမိုင်းကို အကောင်းဆုံး ရေးစေချင်တယ်။ ဒီလိုလောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ မာန မခြံရံတဲ့ ကုသိုလ်ကာယကံ၊ ကုသိုလ်ဝစီကံ၊ ကုသိုလ် မနောကံတွေ ပြည့်ဝလာတဲ့ သင်ဟာ ကျန်းမာပြီး သဒ္ဓါတရားရှိတဲ့အခါ ပြုသင့် ပြုထိုက်တဲ့ အလုပ်တွေ အားထုတ်နေခြင်းသည် သေဖို့ပြင်နေခြင်း ပါ။ ‘မသေခင်မှာ ကုသိုလ်သာ မှန်စွာအားထုတ်ကြ’ ‘သေခါနီးမှ နောင်တရ မှားကြလေတော့မှာ’။

‘နေရာတကာ စိတ်ကသာ’

အထင်သေးက . . . အမှားဆုံး

မယဉ်ကျေးက . . . အများမုန်းတဲ့။

ညစ်ပေနေတဲ့ အနီးစုတ်ကလေးကို ဖြူလာအောင် အထပ်ထပ် ဆပ်ပြာမှုန့်နဲ့ လျော်ရင် ဖြူဖွေးလာတယ်လေ။ ထို့အတူ စိတ်အနီးစုတ်ကို မိမိရဲ့ကိုယ်၊ မိမိရဲ့ နှုတ်၊ မိမိရဲ့ စိတ်ဟာ အကုသိုလ် ညစ်ပေနေတဲ့ အနီးစုတ် မဖြစ်စေလင့်။

မဲညစ်တဲ့ စိတ်ကို ဖြူစင်သန့်ရှင်းတဲ့ ကုသိုလ်စိတ်နဲ့ လဲလှယ်ယူပါ။

‘စိတ်တစ်ခုထိန်း အားလုံးငြိမ်းတယ်

စိတ်တစ်လုံးနိုင် မသေနိုင်ဘူး

စိတ်ကို ဆုံးမ ချမ်းသာရပါတယ်

ကိုယ့်စိတ် ကိုယ်ပြင် နိဗ္ဗာန်ဝင်တော့မှာပေါ့’

‘နောင်တမရခင် ကြိုတင်ပြင်’

တချို့က ပစ္စည်းလည်းရှိတယ်။ ကျန်းမာရေးလည်း ကောင်းတယ်။ အစစအရာရာတွေ ပြည့်စုံနေတယ်။ လောကီအာရုံတွေနဲ့ တစ်နေ့လုံးပျော်၊ တစ်လလုံးပျော်ပြီးနေခဲ့။ ကုသိုလ်ကောင်းမှုဆို ဘာတစ်ခုမှ မယ်မယ်ရရမရှိ၊ မမျှော်လင့်ဘဲ ရောဂါတစ်ခု ဝင်ပြီး အိပ်ရာပေါ်လဲခဲ့တယ်။ ဟိုအစာ မစားရ၊ ဟိုအနား မသွားရ၊ ဘဝကျဉ်းမြောင်းပြီး ရောဂါဝေဒနာဒါဏ်နဲ့ အတွေးတွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ကြီး ကြံစည်တွေးတောကာ ဘဝအထီးကျန် ဖြစ်ပြီး မကောင်းတဲ့ အကုသိုလ် နှလုံးမသာယာ စိတ်နဲ့ သေသွားခဲ့ရင် ကဲ . . . ဘယ်မှာလဲ တန်ဖိုး၊ တစ်သက်လုံး တရားရော၊ မတရားရော နေ့မအား ညမအား ရှာဖွေခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေဟာ ကိုယ့်အတွက် ဘယ်မှာလဲ ဘာသုံးလို့ရသေးလဲ။ ကိုယ့်နောက်က ဘာယူသွားလို့ ရသေးလဲ လာတုန်းကလဲ အချည်းနီး၊ ပြန်ရင်လဲ အချည်းနီးပါ။ တစ်သက်တာ မိမိကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့ ရှာဖွေခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းဟာ အားလုံးထားခဲ့ရမှာပါ။ ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားက အနုဂါမိက ရွှေအိုးမြှုပ်နှံကြတဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာထဲက ဒါန၊ ခန္ဓာထဲက သီလနဲ့ ဘာဝနာကို ထုတ်ယူထားမှသာ ကိုယ့်သမိုင်းရေး ကောင်းကောင်း ဖြစ်တော့မှာပါ။ ဒါမှမဟုတ် သေခါနီးမှ ငါ့အတွက် ဘာလုပ်ပေးပါ ညာလုပ်ပေးပါဟု ဖြစ်နေရင် စိတ်ထား မတတ်တော့ဘူး။ မျက်ရည်တွေ အသွယ်သွယ်ယိုစီးပြီး မသေကြရအောင် နောင်တမရခင် ကြိုတင်ပြင်၊ ခုလည်း ဝမ်းသာ နောင်ချမ်းသာ၏။

‘အသိနဲ့ နေရင် ချမ်းသာတယ်’

သင့်စိတ်ကို ခန္ဓာ၏ အထင်ရှားဆုံး နေရာတွေ ထားပါ။
 အကုသိုလ်အာရုံနဲ့ အဖော်မပြုနဲ့ ခန္ဓာ၏ထင်ရှားသော နေရာမှာ
 စိတ်ကလေးကပ်ပြီး စောင့်ကြည့်နေပါ။ အကုသိုလ် ဓာတ်သား
 ကင်းနေပြီး၊ စိတ်မှာ အလောဘ၊ အဒေါသ၊ အမောဟ ကပ်နေ
 လို့ ချမ်းသာနေတယ်နော်။ အရှိ ခန္ဓာကိုယ်ကို ကုသိုလ် အသိ
 သတိနဲ့ ကြည့်နေရင် အမှားတွေ ပျောက်ကွယ်နေပြီး စိတ်ဟာ—
 တိမ်ကင်းတဲ့ လလိုဘဲ သိပ်ချမ်းသာတယ်နော် . . .
 တရားအသိနဲ့ နေသူတိုင်းဟာအဖော်ကောင်းနဲ့နေတာ . . .
 တရားအသိ မရှိသူဟာ အထီးကျန် ဖြစ်နေတယ် . . .
 သင်ဟာ တရားအသိ ရှိသောသူ ဖြစ်ပါစေ . . .

‘မကျင့်ဖူးသူ မသိ၊ ကျင့်ဖူးသူ သိ၏’

လှလိုက်တဲ့ဘဝ ကောင်းလိုက်တဲ့အကျိုး

ဓမ္မမိတ်ဆွေ သင်နဲ့အနီးစပ်ဆုံးဖြစ်တဲ့ အပေါင်းအသင်း တချို့ကို ကြည့်ပါ။ အတိတ်ကံက ကောင်းလို့ ပစ္စည်းဥစ္စာနေ ပြည့်စုံပြီး၊ နေ့မအား ညမအား ရှာခဲ့တဲ့ပစ္စည်း ဘာတွေလုပ်နေ လဲ၊ သာသနာတော်မှာ အသုံးချနေပြီ။ ပရိယတ္တိသာသနာ အတွက်၊ ပဋိပတ္တိ သာသနာအတွက် ချွေးနဲ့ရင်းတဲ့ သာသနာ၊ ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာ ရအောင်ရှာ ဆိုသလို အမြတ်ရယူနေကြပြီး တချို့ပစ္စည်း မချမ်းသာဘူး။ ဒါပေမဲ့ စေတနာက ချမ်းသာလို့ ဘုရား ဒါယကာ/ ဒါယိကာမ၊ ကျောင်းဒါယကာ/ဒါယိကာမ၊ ရဟန်းဒါယကာ/ ဒါယိကာမ၊ ဓမ္မာရုံ ဒါယကာ/ ဒါယိကာမ၊ ဇေယျဒါယကာ/ ဒါယိကာမများအဖြစ် နှလုံးသားမှာ ကိုယ့်သမိုင်း ကို ကိုယ်ရေးနေကြပြီ မဟုတ်လား။

ဒါနကုသိုလ်/ သီလကုသိုလ်ခြံရံပြီး၊ ဝိပဿနာကုသိုလ်တွေ ကျင့်နေကြပြီး လှလိုက်တဲ့ဘဝကလေး၊ ကောင်းလိုက်တဲ့ အကျိုး ပေးကတော့ သုဂတိဘဝမှ နိဗ္ဗာန်သည်သာ လဲလျောင်းရာ ရှိတော့မပေါ့။ ဒါကြောင့် ဓမ္မမိတ်ဆွေတို့ အသိပေးပါရစေ။ သမိုင်းရေးတဲ့အခါ ကိုယ့်သမိုင်းကို ရေး၊ မကောင်းတဲ့ သမိုင်းကို မရေးဖြစ်တဲ့ ကောင်းတဲ့သမိုင်း ဖြစ်ပါစေ။ ဒါမှ လှလိုက်တဲ့ဘဝ၊ ကောင်းလိုက်တဲ့ဘဝ အကျိုးပေးပေါ့။

‘သတိကို စိတ်ကကြောက်တယ်’

စိတ်ညစ်တယ်ကွာ။ ပျင်းလိုက်တာနော် ဆိုတာ . . .
 သင်စိတ်ဟာ ဒေါသကို အဖော်ပြုနေလို့ပါ။ ချက်ချင်းပြင်လိုက်။
 ငါ ဘယ်အာရုံနဲ့ နေတာလဲ။ ကုသိုလ်စိတ်လား။ ဒါမှမဟုတ်
 အကုသိုလ်အာရုံများ ဝင်လာရင်တော့ ခန္ဓာဟာ မတည့်ငြိမ်တော့
 ဘူး။ စိတ်မြန်ကိုယ်မြန် ဖြစ်နေတယ်။ သတိနဲ့ စိတ်ကို ထိန်းလိုက်
 ပါ။ စိတ်က သတိကို ကြောက်တယ်နော်။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေတဲ့
 စိတ်ကို ကုသိုလ် အသိ သတိ ကပ်လိုက်ပြီဆို စိတ်နွမ်း
 ကိုယ်နွမ်း ပျောက်ပြီး စိတ်လန်းဆန်းသွားမယ်။ ‘အော် . . .
 ခန္ဓာဟာ ဘာ တစ်ခုမှ မမြဲပါလား။ ဘယ်စိတ် ဘယ်အာရုံမှ
 ခိုင်မြဲခြင်းမရှိ။ ချမ်းသာခြင်း မရှိတဲ့ သဘောပါလားလို့ အသိ
 ကလေး ဝင်ကပ်လိုက်ပြီဆိုတော့ အပူဓာတ် အလောင်ဓာတ်
 ရပ်သွားတာပဲ။

ဒါကြောင့် စိတ်ဟာ သတိကို ကြောက်ပါတယ်။
 အကုသိုလ်စိတ်က ကုသိုလ်စိတ်ကို ကြောက်တယ်နော်။

‘အကောင်းဆုံးဖြစ်မယ့် သမိုင်း’

ဒီကနေ့ လူတွေဟာ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ၊ သမိုင်းရေး
နေတာ။ ကိုယ့်သမိုင်းကို ကိုယ်ရေးနေကြတယ်။

မိမိရဲ့ဘဝစပြီး သိတတ်တဲ့ အချိန်မှစ၍ ဘဝတစ်လျှောက်
လုံး ပြုလုပ်ခဲ့တဲ့ ကာယကံ၊ ပြောဆိုခဲ့တဲ့ ဝစီကံ၊ ကြံစည်
တွေးတောခဲ့တဲ့ မနောကံ၊ ကံသုံးပါးနော်။ ပြန်စစ်ပါ။ ကောင်းတဲ့
ကာယကံမှု၊ ကောင်းတဲ့ ဝစီကံမှု၊ ကောင်းတဲ့ မနောကံမှု၊
ဘယ်လောက်များခဲ့ပြီလဲ။ တစ်သက်တာမှာ ကိုယ်ပြုခဲ့တဲ့
ကောင်းကံတွေကို နှလုံးသား စာရွက်ကလေးမှာ ကိုယ့်ရဲ့
ကောင်းတဲ့ သမိုင်းကြောင်းတွေကို ရေးနေကြတာနော် . . .
ဘယ်နေရာမှာ ဒါနကံ၊ သီလကံ၊ ဝိပဿနာကံတွေပေါ့။
ကိုယ်ပြုသမျှတွေဟာ သမိုင်းရေးနေတာနော်။ တစ်ဖန်
မကောင်းတဲ့ ကာယကံ ဒုစရိုက်၊ မကောင်းတဲ့ ဝစီကံ ဒုစရိုက်၊
မကောင်းတဲ့ မနောကံ ဒုစရိုက်တွေကို ဘယ် နေရာမှာ
ဘယ်သူနဲ့ ဘယ်လို မကောင်းတဲ့ ကိုယ်အမူအရာ၊
နှုတ်အမူအရာ၊ စိတ်အမူအရာတွေ ဒီမကောင်းပြုသမျှ အချိန်၊
နာရီ၊ ရက်၊ လတွေဟာ ကိုယ့်ရဲ့ မကောင်းတဲ့ သမိုင်းကို
ရေးခဲ့ပြီး ရေးနေအုံးမယ်ဆိုရင် . . .

အို စာရှုသူမိတ်ဆွေ . . . သမိုင်းရေး မကောင်းတော့ဘဲ
ဘဝမှာ အမဲစက်များနေရင် သင်သွားမဲ့ ဘဝဟာ ဒုဂ္ဂတိ
အပ္ပါယ်လေးဘုံပဲ ရှိတော့တယ်။ ကောင်းတဲ့ ကုသိုလ်ကံတွေက
လဲ အသင့်ရေးနေပြီး၊ ရေးခဲ့ပြီး၊ ရေးနေအုံးမယ်နော် . . .

တကယ်လို့ ကာယကံ သုစရိုက်၊ ဝစီကံ သုစရိုက်၊ မနောကံ သုစရိုက်တွေ များများကြီး နှလုံးသားစာရွက်ပေါ်မှာ ရေးထားရင် သုဂတိဘဝကနေပြီး မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ထိ ပို့ဆောင် မှာပါ။ ဒါကြောင့် သတိပေးချင်တာက တစ်ချိန်က သတိလွတ် ကင်း၍ မကောင်းတဲ့ ကိုယ်အမူအရာ၊ နှုတ်အမူအရာ၊ စိတ်အမူ အရာတွေ ပြုမိခဲ့ပါရင် ချက်ချင်း စွန့်လွှတ်ပြီး ကောင်းသော စိတ်ကလေးကို မွေးလိုက်ရင် ကိုယ်ရဲ့သမိုင်းဟာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်မယ့်သမိုင်းပါ။ ဘယ်သူ့ မပြု မိမိမှု ကိုယ်ပြုသမျှ ကိုယ်ခံရ မှာပါ။

‘ကောင်းမှုခံ့လျှင် နိဗ္ဗာန်ဝင်’

ရှေးတုံးက သုံးဦးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် နိဗ္ဗာန်ကို သွားနေ ကြသတဲ့ ဦးဒါနရယ်၊ ဦးသီလရယ်၊ ဦးသမထရယ် သူတို့ သုံးဦးဟာ တစ်နေ့ လမ်းမှာဆုံကြတယ်။ ဦးဒါနက မေးလိုက် တယ်။ ဟေ့ သူငယ်ချင်း . . . မင်း . . . ဘယ်ကို သွားမလို့လဲ မေးတော့ ဦးသီလက ဟာဗျာ . . . ကျွန်တော် နိဗ္ဗာန်ကို သွားနေတယ်လေ။ ခင်ဗျားကော ဘယ်သွားမလို့လဲ။ အမယ် ဟန်ကြီး ပန်ကြီးပါလား။ ကျွန်တော်လည်း နိဗ္ဗာန်ကို သွားမ လို့လေ။ ဟုတ်လား ဒါဆို အဖော်ရပါကွာ လာ သွားကြစို့။ ခရီးထွက်လာတာ အတော်ကြာလာတော့ ရှေ့မှာ အထုပ်

ကလေးတပြင်ပြင်နဲ့ လူတစ်ယောက်တွေ့တော့။ ဟာ . . .
 ရောင်းရင်းကြီး ဘယ်သွားမလို့တုံးဗျ။ ဦးဒါနနဲ့ ဦးသီလတို့က
 မေးတော့ ဦးသမထက ငြော် . . . ကျွန်တော့်ကို မေးတာလား။
 ဟုတ်တယ်ဗျ။ ကျွန်တော် နိဗ္ဗာန်ကို သွားနေပါတယ်လို့
 ပြောလိုက်တော့ ဦးဒါန၊ ဦးသီလတို့က ဟာ . . . ဟန်ကျပြီဗျို့
 တို့နှစ်ယောက်လည်း နိဗ္ဗာန်ကို သွားနေတာပါ။ ကဲ ဒါဆို
 တို့သုံးယောက် နိဗ္ဗာန်ကို သွားကြစို့။ တို့လဲ ထွက်လာခဲ့တဲ့
 နှစ် လ သံသရာဘဝတွေ ရှည်လျားလာခဲ့ပြီပေါ့ဗျ။ တစ်နေ့
 လမ်းတစ်ခုမှာ တည်ငြိမ် အေးချမ်းသော လူတစ်ယောက်ကို
 တွေ့ကြပါရော။ သုံးဦးအဖွဲ့က အို မိတ်ဆွေကြီး ဘယ်ကို
 သွားမလို့လဲဗျာလို့ နှုတ်ဆက်လိုက်ကြတော့ . . .

ဟာ . . . မိတ်ဆွေကြီးတို့ပါလား . . . လာဗျာ . . . လာ . . .
 ခဏ ဟောဒီ သစ်ပင်ရိပ်ကြီးမှာ ခဏနားပြီး စကားပြောကြရ
 အောင်လေလို့ ဦးပညာဆိုသူက ခရီးဦးကြိုဆိုပြီး စကားမေးမြန်း
 ကြတာပေါ့ . . . ဒီတော့ ဦးဒါန၊ ဦးသီလ၊ ဦးသမထတို့က
 နိဗ္ဗာန်သွားမလို့ ပြောကြတော့ ဦးပညာက အေးဗျာ တိုက်တိုက်
 ဆိုင်ဆိုင် ကျွန်တော်လည်း နိဗ္ဗာန်ကို သွားမလို့ စဉ်းစားနေတာ
 လေ။ ဒါဆို အတော်ဘဲ မိတ်ဆွေတို့ ခင်ဗျားတို့ သီးသန့်
 သွားလို့တော့ ရောက်မှာမဟုတ်ဘူးဗျ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ပါ
 ခင်ဗျားတို့ သုံးဦးနဲ့ပေါင်း လေးယောက်ပေါ့ဗျ။ ဒါမှ နိဗ္ဗာန်
 သွားလို့လွယ်သွားပြီ။ ကဲ . . . သွားကြစို့ အချိန် အနည်းငယ်

အတွင်း နိဗ္ဗာန်ကို ရောက်သွားကြသတဲ့။ ဒါကြောင့် ယခု ကုသိုလ်ရှင်အပေါင်းတို့လဲ နားလည်သွားပြီ။ ဒါနလောက်နဲ့လဲ အားရမနေကြပါနဲ့လို့ သီလ တရား ခိုင်မြဲပြီပေါ့လို့ အားကိုး မနေပါနဲ့။ ငါ ပုတီးစိပ်လို့ စိတ် ငြိမ်းချမ်းသာပြီဟု အထင် မကြီးပါနဲ့အုံး။ တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့်တက်ပြီး ဝိပဿနာဉာဏ်ထူး ကိန်းအောင်း ကျင့်သုံး ပွားများအားထုတ်၍ မဂ်စခန်း ဖိုလ်စခန်း နိဗ္ဗာန်စခန်းကို လျင်မြန်သော အသိဖြင့် တက်လှမ်း နိုင်ကြပါ စေဟု . . .

ဆန္ဒပြုလျက်

ဝနဝါသီ အရှင်ဝါယာမိန္ဒ
 တောရစ်ပျော် မြတ်သူတော်
 (ခေတ္တ) ရေတံခွန်တောင်တောရ၊ မန္တလေး။